

Bilag 16.

KVINDELIGT ARBEJDERFORBUND

Afdeling 5

København, den 11. februar 1964.

Bestyrelsen for Kvindeligt Arbejderforbund Afdeling 5 udtrykker sin anerkendelse af, at der nu endelig er fremkommet et forslag til en efterlønsordning. Vi har længe påpeget det urimelige i, at udslidte arbejdere ikke kunne se alderdommen i møde med tryghed, fordi kun et lille fåtal af arbejdsgivere var indgået på at yde efterløn.

Selv om vi ved, at 600 kr. årligt betyder en følelig forhøjelse af indtægten for folkepensionister, må vi dog udtale vor skuffelse over, at de ældre, der nu står foran afgang fra virksomhederne, ikke får et større beløb og aldrig kan opnå at komme op på maksimum 2.400 kr. Vi må holde for, at de ældre bør have tillægspensionen forhøjet år for år, og at overgangstiden nedsættes fra 27 år til 5 år.

Den planlagte ophobning i fonden viser, at det er muligt at yde langt mere end foreslået i tillægspension. Efter statistikken slipper virksomhederne i Danmark langt billigere end i andre lande. Vi finder det derfor urimeligt, at arbejderne pålignes en tredjedel af tillægspensionsbidraget. Mens danske virksomheder ifølge forslaget kan nøjes med en ydelse på ca. 1 pct. af den udbetalte løn, betaler svenske arbejdsgivere således i året 1964 4,6 pct.

Det vil altså være rimeligt at påligne danske virksomheder et større bidrag, og dermed vil der være mulighed for en kortere

overgang til maksimumsydelsen. Det vil også være muligt at give efterlønnen fra det 60. år, som forholdet allerede nu er for typograferne, og ligeledes at sikre enkerne pension.

Hvad de kvindelige lønarbejdere angår, der forlader produktionen og overgår til almindelig folkepension fra det 62. år, da mener vi, at de i hvert fald bør sikres pension fra dette tidspunkt.

Angående bidragspligten mener vi, at arbejdsgiverne bør betale det fulde bidrag under sygdom og i barselhvileperioder. Vi kan ikke se, at dette er med i loven. Vi kan heller ikke se, at loven indeholder bestemmelser, der tilgodeser kvinderne for afbrydelser på grund af barselhvileperioder. Er det ikke tilfældet, mener vi, lovens arbejdsbetingelser må forbedres for kvinderne.

Vi savner klarhed over, hvordan loven i overgangsperioden vil virke for kvinder, der er i nærheden af de 60 år, og som forbliver i deres arbejde mindre end 5 år. Vil de blive berettiget efter ét års arbejde? Og dersom de ikke vil blive det, er det så rimeligt, at de skal svare bidrag?

Da alle disse spørgsmål er af største betydning for de kvindelige arbejdere, opfordrer bestyrelsen udvalget og folketinget til ved lovforslagets endelige udformning at tage hensyn til vore synspunkter.

Kvindeligt Arbejderforbund

Afdeling 5

Til folketingets udvalg angående Arbejdsmarkedets Tillægspension.